

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis

Antehac Ex Probatis Auctoribus breviter concinnata

Busenbaum, Hermann

Coloniae Agrippinae, 1713

Q. 168. Si confessiones repeti debeant, an omnia mortalia in illis confessionibus dicta, iterum distinctè & singulatim debeant recenseri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42624

anni non possit prudenter judicari de antè acta vita, eò quòd in diversis statibus & difformiter vixissent, obligandos sub mortali, ut quantum moraliter possunt, repetant confessiones non rectè factas secundùm speciem & numerum, nihil enim est, quod illos potiùs deobliget quàm alios, quòd minùs à singulis mortalibus commissis directè absolvi debeant.

1214 §. 8. Si quis inculpabiliter omiserit mortale, s. *Th.* in 4. dist. 17. q. 3. a. 4. quæstiu. 2. ad 3. videtur requirere, non quidem ut repetat mortalia priùs confessa, cum sint directè absoluta, at tamen ut addat se hoc mortale inter alia nuper fuisse oblitum, quia aliàs non explicabitur gravitas illius, resultans ex conjunctione aliorum. Sed sententia communis hoc non requirit, uti rectè *Aversa* §. *Resert*, non enim apparet, quænam gravitas tanti ponderis inde resultet, ut opus sit hoc addi.

1215 §. 9. Licet aliquis etiam per culpam oblitus sit pœnitentiæ sibi injunctæ, non ideo tenetur iterum confiteri peccata, ob quæ injuncta erat illa pœnitentia, uti habet certa sententia cum *Suar.* n. 5. *Lugo* n. 600. *Dicast.* d. 14. dub. 7. *Ills.* n. 148. essentia enim Sacramenti ab initio completè posita fuit, nec suspendebatur effectus, sed absolutio directè remittebat peccata tum confessa; per hoc tamen peccari potest mortaliter, si pœnitentia gravis pro mortalibus imposita negligatur, uti dicitur n. 1277.

1216 Q. 168. Si confessiones repeti debeant, an omnia mortalia in illis confessionibus dicta, iterum distinctè & singulatim debeant recenseri. R. §. 1. Si repetantur apud Confessarium diversum à primo, debent omnia distinctè & singulatim apud hunc

hunc repeti, uti si nunquam fuissent confessa, quod merito dicit apud omnes certum esse *Moya* d. 4. q. 1. n. 3. quia hic Confessarius debet esse Judex respectu horum omnium peccatorum, ergo cum nec habeat nec habuerit unquam distinctam notitiam illorum, debet illi nunc dari per hanc confessionem, nam ad prudenter judicandum de gravitate delictorum & ad debite taxandam poenitentiam, debet saltem aliquando habuisse ejusmodi distinctam notitiam, uti constat ex *Trid.* sess. 14. De poen. c. 5. E contra si confessiones invalidae repetantur apud eundem Confessarium, diversimode loquuntur Authores, uti videri potest apud *Moyam* à n. 3. & *Aversam* q. 10. l. 20. Omnes dicunt, si confessiones priores fuerint verè sacramentales, & Confessarius adhuc habeat distinctam memoriam confessorum peccatorum, satis esse, si poenitens defectum confessionis dicat, & in genere addat, *etiam me accuso de omnibus peccatis antehac tibi confessis*. Idem dicunt plerique cum *Nav.* in *Man.* c. 19. dummodo Confessarius habeat confusam adhuc memoriam peccatorum, & aliquo modo recorderetur status conscientiae poenitentis, vel saltem poenitentiae injunctae. *S. Anton.* *Palud.* *Sylv.* & alii cum *Suar.* d. 22. l. 6. n. 7. dicunt, si jam imposuerit poenitentiam, quamvis nec peccatorum nec poenitentiae impositae meminerit, hoc sufficere. Et quidem si *confusè* meminerit peccatorum, & poenitentiam imposuerit, omnes communiter admittunt sufficere, si poenitens ita in communi se accuset, dummodo defectus tenuerit se ex parte solius absolutionis, v.g. quia Confessarius antea male pronunciaverat formam. *Nav.*

suprà, *Valent. Bonac. Lugo* d. 16. à n. 638. *Laym.* l. 5. t. 6. c. 9. num. 6. *Tamb. De conf.* l. 3. c. 2 n. 9. aliique multi, quos citat & sequitur *Aversa* suprà, dicunt undecunque defectus se tenuerit, satis esse, si in communi se accuset. E contra *Suar.* supra & *Con.* volunt, si Confessiones ratione fuit fuerint invalidæ, v. g. quia pœnitens caruit debito dolore vel proposito, tum omnia peccata esse distinctè repetenda, quod saltem tum fieri volunt *Palud. Adriam. Moya* nu. 10. *Illf.* nu. 153. quando fuerunt invalidæ defectu jurisdictionis in Confessario, quia tales Confessiones non videntur fuisse sacramentales, cum sint factæ non Judici; sed ratio aliorum est, quod priores Confessiones fuerint sufficienter sacramentales per voluntatem confitentis ex intentione legitimæ absolutionis accipiendæ, posteriori autem facta in communi est certò sacramentalis, & moraliter repetit priores Confessiones, facitque nunc per utramque simul esse unam distinctam & sacramentalem istorum peccatorum Confessionem, cum sufficienter reducat istorum peccatorum notitiam, sufficit enim aliquando fuisse in Confessario distinctam cognitionem peccatorum, quamvis nunc, quando datur absolutio, sit tantum confusa, uti patet in illo, qui per plures dies continuavit Confessionem generalem, in fine enim, quando absoluitur, satis est, Confessarium in confuso sic meminisse statûs pœnitentis, ut possit proportionatam pœnitentiam imponere.

1217 §. 2. Si prior Confessio nullo modo fuisset sacramentalis, uti si quis purè historicè, sine intentione absolutionis tibi narrasset sua peccata, quamvis postea, dum confuse tantum recorderis

daris istorum peccatorum, ipse tibi diceret, *ac-*
cufo me de peccatis, quæ tibi tunc dixi, probabi-
 lius videtur contra *Aversam* supra hoc non fo-
 re satis, quia distincta illa narratio peccatorum
 nullo modo fuit sacramentalis: Neque plùs e-
 vincunt argumenta, quæ adducit *Illf.* supra,
 nego autem Confessiones distinctè factas ex
 intentione absolutionis non posse dici suffici-
 enter sacramentales, cùm etiam obligent ad
 sigillum sacramentale, quamvis fuerint invali-
 dæ, uti dicitur n. 1940.

§. 3. Si Confessarius nequidem confusam 1218
 amplius haberet notitiam de statu pœnitentis
 antea sacramentaliter sed invalidè confessi, nec
 pœnitentiam imposuisset, pœnitens teneretur
 in tantùm saltem distinctè repetere peccata an-
 tehac confessa, quantum necesse esset ad hoc,
 ut ex vi Confessionis partim præteritæ, partim
 præsentis Confessarius iterum posset formare
 iudicium saltem confusum de statu conscien-
 tiæ pœnitentis, & injungere pœnitentiam con-
 gruam, uti rectè *Lugo* n. 642. & *Aversa* supra,
 partim contra *Medinam*, qui dicit etiam tum
 satis esse, si in genere se accuset de antehac con-
 fessis, partim contra *S. Anton. Valent. Silv.* qui
 dicunt omnia peccata debere tum distinctè re-
 peti, sed ratio nostra est, quia sine tali repetitio-
 ne non posset Confessarius prudenter formare
 iudicium de statu pœnitentis, nec statuere de
 quantitate pœnitentiæ; factâ autem tali repeti-
 tione poterit hæc præstare, ergo talis repetitio
 requiretur & sufficiet. Si tamen Confessarius
 post repetitam à pœnitente accusationem com-
 munem sine distincta repetitione ullius peccati
 illum absolveret, & pœnitens bonâ fide pro-
 cessit-

cessisset, absolutio esset valida, uti habent *Laym.*
& *Aversa* supra, *Diana* p. 3. t. 4. R. 123. aliique
cum *Illf.* n. 149. quia ad valorem absolutionis
sufficit accusare se de peccatis in communi,
quamvis hoc sit illicitum, per se loquendo, se-
cundum dicta à n. 620.

- 1219 §. 4. Quod *Busenb.* n. 1203. relatus paulò
ante finem habet, nempe dimidiari posse con-
fessionem hominis rudis non integrè confessi
in juventute, si veniat, quando est ingens nu-
merus pœnitentium, limitari debet secundum
dicta à n. 1148.
- 1220 Q. 169. *Quomodo Confessarius practicè procedet
cum pœnitente, qui timet, vel putat se per longum
tempus sacrilegè aut invalidè esse confessum.* R. Vi-
detur posse prudenter sic procedere. §. 1. Si pœ-
nitens tuus sit de cætero scrupulosus, ordinariè
non permittit quidquam repetere, nisi certum
sit non esse, vel esse malè confessum, uti dictum
est l. 1. n. 542.
- 1221 §. 2. Quamvis scrupulosus non sit, tamen
non obligat ad confessionem repetendam, nisi
moraliter certum sit antehac invalidè esse con-
fessum, quia possessio est pro confessione, cu-
jus valor præsumi debet, cum inesse debuerit,
& è contrà non præsumitur delictum, *Fill. Gob.*
t. 7. n. 275. Unde quamdiu probabile est, quòd
antehac sit validè confessus, non tenetur con-
fessionem repetere; est autem probabile, hoc
ipso, quòd aliquando cum morali diligentia
præteritam vitam recogitavit & confessus sit,
ut dicetur n. 1883.
- 1222 §. 3. Si antehac semper fuerit timoratae con-
scientiæ, & solitus se debite præparare nec ali-
quid voluntariè omittere, prudenter præsumit
se